

VILÉMOVSKÉ

KVĚTEN 2022
ROČNÍK 28.

NOVINY

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML.

ÚVODNÍ SLOVO, CHVILKA POEZIE

Vážení a milí spoluobčané,

máme tu květen, pro mnohé jeden z nejhezčích měsíců v roce, a já vás opět všechny srdečně zdravím u dalšího vydání našich Vilémovských novin.

V mém minulém úvodním slovu jsem vás krátce seznámil s realizovanou obnovou křížové cesty. V rámci této informace jsem vám mimo jiné sdělil, že bychom rádi, jako obec, zorganizovali trochu slavnostnější předání celého tohoto díla. V rámci této akce chceme obnovou křížovou cestu nejen vysvětit, ale také vám prostřednictvím přivítaných hostů přiblížit význam křížových cest. Rádi bychom vás také informovali o průběhu samotné obnovy. Avšak hlavním motivem a důvodem je potkat se s vámi všemi dárci a sponzory, bez kterých by se tato obnova jen stěží podařila. Abychom vám mohli ještě jednou poděkovat, přijměte proto, prosím, naše pozvání na 28. května od 15 hodin do barokního areálu kostela Nanebevzetí Panny Marie vy všichni, kteří jste svou měrou přispěli na tuto obnovu.

Zvaní jste samozřejmě i vy všichni ostatní, kteří se rádi podíváte na obnovený kus historie Vilémova. Kus, který snad v budoucnu bude malým dílkem postupné obnovy celého zmiňovaného barokního areálu. Budeme se těšit na společné setkání s vámi.

V druhé části bych se rád ohlédl na již tradiční akci „Uklidme Česko“, které se dle mého soudu, zúčastnilo poměrně dost lidí. Někteří z vás přišli ve smluvený čas a domluvili se na úseku, který uklidí. Jiní uklidili ulici, ve které bydlí, místo, kam rádi chodí, nebo kus lesa či příkopu. Myslím, že nás bylo více než 30, což není vůbec málo. Výsledkem je kromě plného kontejneru komunálního odpadu jednoduše uklizená velká část obce, ale i pocit dobře vykonané práce ve prospěch obce, kde všichni žijeme. Za tuto aktivitu vám velmi děkuji.

Přeji vám krásné jaro a mnoho slunných dní.

Bc. Zdeněk Černý
starosta obce

Chvilka poezie

Sen

Nalezni mne v ulicích všech neexistujících měst,
neviditelnou, zdobící se jizvami poznání ze složitých cest.

Vzpomínky, ta zrnka písku hodin přesypacích,
padají mi z nebe,
zachumlaná do myšlenek bláhových, možná
můj právě Tebe.

Dnem černým a nocí bílou křičela bych
další verše beze slova,
jak mávání křídel andělů mé vyznání vytrácí se zas a znova.

Neznámá mi říkají, neznají moje jediné
pravé jméno,
Láska slepé nesoudí, snad dovolí mi vyslovit
jméno jeho.

Padám volným pádem a ostří nožů protne
tmu a ticha staletá,
rozsudek můj nevin tak posvětil, snad
nejsem navždy prokletá.
V kruhu zlomeného světla Večerníci ke
spánku uloží nový den,
nenávidím svítání, neb bere mi Tebe, můj
krásný nedostihný sen...

#neviditelnabasnirka

POVÍDÁNÍ S VILÉMOVSKÝMI RODÁKY

V tomto čísle Vilémovských novin vás zvu na povídání se třemi našimi rodáky. Pánové Bohuslav Medek, Vladimír Hembal a Miroslav Cerman se všichni narodili v naší obci a já měl tu příležitost si s nimi popovídat o různých vzpomínkách, a to zejména s panem Medkem a jeho bratrancem panem Hembalem o pekárně, kterou provozoval pan Medek starší. Vzhledem k tomu, že pánové Cerman a Medek jsou stejně staří, hráli spolu spoustu let za Vilémov fotbal a v druhé části článku se s námi podělí o některé historky.

■ Pekárna rodiny Medků

Otec pana Medka přišel do Vilémova v době, kdy ještě ne všichni Němci byli po válce z pohraničí odsunuti. Nejdřív zde byl sám, až poté, asi po dvou měsících, ho následoval zbytek rodiny, což bylo zhruba na podzim roku 1945. Tou dobou již byl na světě bratr Jaroslav a tři sestry. Mimochodem další ze sester pana Medka, Lída, se údajně narodila jako první dítě do poválečného Vilémova. Němci, kterým pekárna patřila, byli odsunuti až ve druhé fázi odsunu, která již nebyla tak nekoordinovaná jako takzvaný „divoký odsun“. Vzhledem k tomu, že při pozdějších odsunech byly postupy úřadů alespoň do určité míry organizovány, neprobíhalo následné „přivlastnění“ majetku tak, že kdo přišel jako první do nějakého domu a začal v něm bydlet. Naopak, místní úřady vybíraly osoby, které se do konkrétních podniků, například v

našem případě pekárny, hodily. Pan Medek starší jakožto vyučený pekař tedy získal pekárnu. Mimochodem s rodinou odsunutých Němců rodina Medkova vycházela přátelsky, dokonce od jejich dcer obdržela pohled nejdříve z Německa, a potom z Ameriky. Pan Medek vzpomíná, že jeho tátovi bylo odsunuté rodiny líto, byli to slušní lidé. Rozloučili se v dobrém a na slušné úrovni.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML.

Do roku 1948 byl pan Medek starší národním správcem pekárny, později podnik patřil pod Jednotu. V roce 1961, když malému panu Medkovi bylo deset let, pekárna skončila. Bylo to z kapacitních důvodů – nevyplatilo se sem dovážet mouku a uhlí a rumburské pekárny kapacitně zvládly rozvážet pečivo po výběžku. V okolí takto skončily skoro všechny malé pekárny, jednou z výjimek byl pan Burián z osady Severní, kterému podnik vydržel až do poloviny 70. let.

■ Do té doby, zhruba 15 let, pekárna Medků prosperovala

V pekárně se peklo nejen ranní pečivo, ale chleba se rozvážel i odpoledne. Upekly se dvě až tři pece denně. Pečivo se rozváželo do tří obchodů ve Vilémově, z nichž jeden byla mlékárna, která stála v místech mezi základní školou a výměníkem, kde pracovala maminka pana Medka. Dalším byl obchod pana Jelínka a třetí podnik vlastnili Pokojovi. Maminka do těchto tří míst károu rozvážela chleba. Děti jí před tím, než šly do školy, pomáhaly. Otec každý den v jednu hodinu ráno po půlnoci vstával, aby připravil těsto. Bratr Jaroslav, který je o 12 let starší než Bohuslav, musel navozit uhlí a dřevo, aby se mohlo zatopit. Pec bylo potřeba zahřát na 250 stupňů celsia. Když bylo vykynuté těsto, udělal táta bochníky do ošatek. Děti před odchodem do školy podávaly těsto tátovi na lopatu, který ji sázel do pece. Pan Cerman vzpomíná, že když šel malý Bohouš s károu, on na něj na křižovatce počkal a káru tlačil s ním. V obchodě paní Medkové cestou do školy ještě pomohli s přenesením hliníkových konví na mléko.

Pan Cerman si živě pamatuje, jak ho maminka posílala do mlékárny pro 15 kg másla. Také si pamatuje, jak si zrušil spořitelni knížku, na které měl asi dvacet korun a koupil si tam tři indiány.

Zajímalo mne, čím se živil tatínek pana Medka, když už neměl pekárnu?

Po roce 1961 pracoval na barevně STAPu a posléze šel pracovat do lomu ke svému bratrovci. Lom se nacházel nad mikulášovickým nádražím.

Druhá část dnešního článku je určena pro pobavení. Pánové Cerman a Medek spolu hráli dlouhá léta fotbal ve Vilémově a mají tak spoustu společných zážitků, z nichž se se mnou o některé podělili.

Příhoda s panem Jiřím Borečkem

Vilémovští fotbalisté jezdili skoro každý rok na celý víkend do Vonoklas, kde byl tréninkový areál Dukly Praha. Šlo o krásné hřiště na kraji lesa. Pan Boreček byl při jednom z přátelských utkání na pozici záložníka a proti němu hrál mohutný protihráč. V jednom souboji o balón si nešťastně tento obr zlomil nohu. Kolem něj se seběhla celá jeho rodina. Lomili rukama se slovy „Zítřka máme jet do Jugoslávie, dva dny jsme stáli v Praze ve frontě, abychom ten poukaz dostali!“. Pan Boreček stál opodál a po chvíli přemýšlení pronesl památnou větu „No, když nemůže on, tak pojedu já.“ Rodina to moc s úsměvem nevzala a honila vilémovské po celém přilehlém lese.

Soutěžní králík

Jednu fotbalisti popíjeli po zápase v závodním klubu a cestou domů šli v dobré náladě kolem Sukovic statku. V tom je přepadl hlad, a tak se šli podívat, jakého králíka by opekli. Statkář pan Suk měl jednoho krásného velkého angorského králíka připraveného na výstavu v Brně. Toho, jak je krásný a hlavně velký, si všimli i naši hrdinové, takže si jej logicky vybrali. Od pana Suka si poté, co zjistil, co s tímto krasavcem udělali, vysloužili přezdívkou „králíci vrazi“.

Vysazené dveře

Fotbalisté si vzájemně prováděli různé kanadské žertíky. Jednou, když s fotbalisty zapíjel narození dcery Nadi, spoluhráči vysadili dveře v celém domě pana Cermana a dali je na jednu hromadu. Jistě si dokážete představit, jak obtížné bylo zjistit, jaké dveře patří do jakých futer. Pan Cerman strávil dlouhou dobu, než je všechny vrátil na správná místa.

Pan Medek si stále živě vzpomíná na svého „vlastence“ na hřišti velkého favorita Liberce. Brankář Václav Žák si ani nevšiml, že má balón v síti, jakou dal pan Medek ránu! Škoda jen, že to bylo do vilémovské branky. V hlavním areálu libereckého fotbalového klubu, který měl tak rozsáhlý systém tunelů, že se naši hráči před zápasem skoro ztratili, naši fotbalisté chvíli před koncem utkání drželi velmi nadějný výsledek 2:2 proti soupeři, který byl velkým favoritem, „B“ týmu Liber-

ce. Zápas nakonec skončil 3:2, protože do přzemní střely soupeře, pan Medek kopnul s úmyslem dostat míč co nejdále od vilémovské branky, i přes volání „pust to..!“ Libora Sklenáře, který z poloviny hřiště viděl, že projektil mířil asi metr vedle brány. Před panem Medkem míč skočil a ten ho trefil šajtlí (kopem hraným falší, pozn.) a ze vzdálenosti asi dvou metrů od brány trefil šibenici pana Žáka. To bylo na samém konci zápasu. Pan Medek byl, stejně jako celý tým, nešťastný, ale naši hráči si zanedlouho spravili chuť. Hned při odvetě, která se odehrála následující jarní část sezóny, naši fotbalisté na domácím škvárovém hřišti zvítězili a na smolný závěr zápasu v městě pod Ještědem se začalo vzpomínat s úsměvem.

Přetočené hodiny

Panu Cermanovi léta vycházel vychytralý tah, kdy přišel domů nad ránem a přetočil hodiny v kuchyni na půlnoc. Manželka přišla do kuchyně, podívala se na hodiny a ironicky pronesla „Dvanáct. To teda pěkně chodíš domů!“. Odešla do ložnice a pan Cerman hned vrátil hodiny zpět na původní hodnotu. Několik let mu to procházelo, až ho jednou paní Cermanová předběhla a on nestihl hodiny ve dvě ráno přetočit. Poté jí došlo, že to není zdaleka první případ. Dnes na to v dobřím vzpomínají.

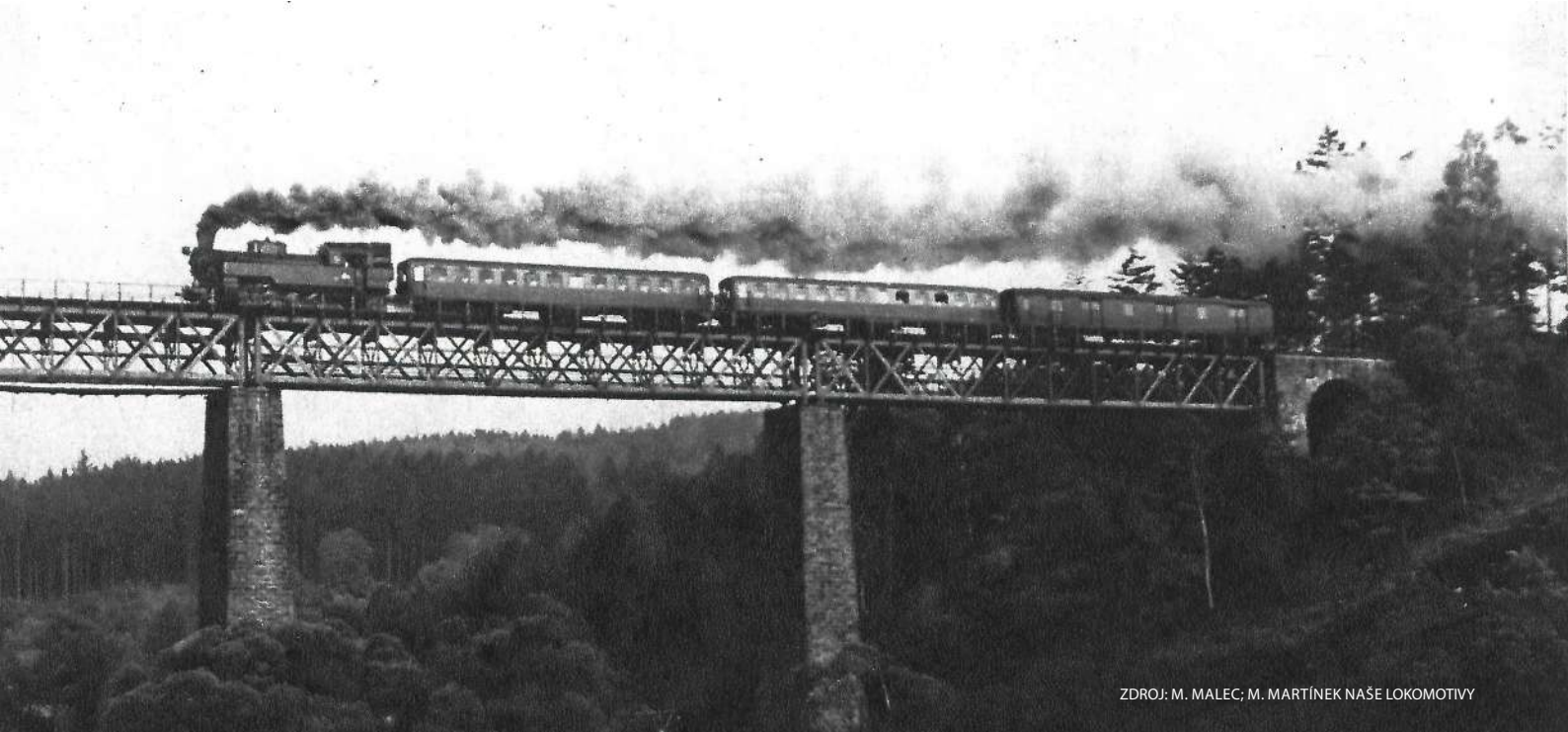
Děkuji pánům za přijetí mého pozvání k rozhovoru a za příjemné povídání.

Ing. Zdeněk Maier

HORNÍ ŘADA Z LEVA: PRVNÍ MIROSLAV CERMAN, PÁTÝ BOHUSLAV MEDEK

ZDROJ: BOHUSLAV MEDEK

ZDROJ: M. MALEC; M. MARTÍNEK NAŠE LOKOMOTIVY

HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU

Květnová vydání VN byla tradičně věnována květnovým událostem na konci druhé světové války. Prerušíme tedy započatou sérii o spolcích ve Vilémově a přesuneme se do dramatických chvil 8. května 1945.

Definitivní konec druhé světové války se již nenávratně blížil a německá vojska ustupovala na jih přes Šluknovsko. Ústup to byl velmi kvapný a jedinou možností jak získat čas a zbrzdit postupující 2. polskou armádu bylo ničení dopravní infrastruktury. Na území Děčínska zůstaly na německé straně 269. pěší divize, 72. pěší divize, 545. divize lidových granátníků a 17. pěší divize Wehrmachtu. Cílem německých vojáků bylo dosažení levého břehu Labe a snaha dostat se do zajetí u západních spojenců. Těžkou technikou již téměř nedisponovali, protože nebyl čas ji opravovat, docházely pohonné hmoty a tak proti polské frontě v posledních dnech stálo již jen několik útočných děl StuG a stíhače tanků Hetzer. Samotná pěchota neměla šanci a východiskem byl již jen ústup.

Dne 8. května se Vilémov ocitl na samém okraji frontové vřavy druhé světové války. 2. polská armáda v odpoledních hodinách dobývala Lobendavu a němečtí ženisté připravovali na odpal Vilémovský most. Týmu ženistů velel střelmistr Wehrmachtu původem z Rakouska. Místní obyvatelé vojáky přemlouvali, aby most nezničili, ale oni trvali na plnění rozkazů. Doporučili obyvatelům blízkých domů, aby si otevřeli okna v domech z důvodu poškození tlakovou vlnou, a nařídili evakuaci obyvatel a zvířectva do úvozu staré cesty do Sebnitz. Úvozová cesta na německé straně hranice je dodnes patrná mezi č. p. 225 a 219. Jedná se o „Alte Wölmsdorfer Straße“ mezi Vilémovem a Sebnitz. Obyvatelé tam očekávali odstřel mostu od poledne až do noci. Celý den bylo slyšet výbuchy a střelbu směrem z Lobendavy až do nočních hodin. Nikdo netušil, že v tom čase byla podepsána bezpodmínečná kapitulace a následný rozkaz klidu zbraní k půlnoci toho dne. Proč ke zničení mostu nakonec nedošlo je do-

nes otevřeně téma. Z paměti evakuovaných je známo, že v noci z 8. na 9. května došlo k ukončení střelby a občané se domnívali, že do Vilémova již dorazila 2. polská armáda a odstřel se nestihl. Zjistit situaci se vydal Josef Šich, který byl národností Čech, a tudíž se nejméně obával konfrontace s polskými vojáky. Nalezl most i okolní domy nepoškozené a tak se všichni vrátili do svých domovů. Následujícího dne se již Vilémov ocitl za frontou a polští vojáci obsazující Vilémov zabezpečili nálože. Dle vyjádření polských vojáků bylo rozněcovací zařízení zřejmě úmyslně špatně zapojené, a proto most nevyletěl do vzduchu.

Odlíšnou verzi však uvádí ve svém článku Die Brücke autor Walter Sobota. Článek vyšel v 54. vydání Aufbau und Frieden (Budování a mír) ročníku 1961 a uvádí jako zachránce mostu bývalého starostu Johanna Müllera. Noviny vydávané jako list německých pracujících v Československu se později jmenoval Volkszeitung a byl silně politizovaný. Stejně tak i článek o mostu, kde je vyzdvižována práce Vilémovských komunistů před válkou a autor uvádí i mnoho faktických chyb a nesrovnalostí. Starosta se měl v noci se svým zetěm odebrat do útrob mostu, přežezat zápalné šňůry a snosit 200 kg trhavin z mostu, které pak 9. května předal polským vojákům. Zdali to ve dvou lidech, v noci ve tmě (za temňovalo se a nesmělo se svítit) a bez informace kde je fronta a kdo je v noci kdo, bylo možné, je diskutabilní. Starosta Johann Müller byl jako komunistka zatčen a internován v Dachau a později v Buchenwaldu, odkud byl 1944 propuštěn ve velmi zbědovaném stavu. V tomto kontextu by se jednalo o skutečně heroický výkon.

Kde je pravda se snad ještě zjistí, možná je pravda na obou verzích. Nicméně k vlastní sabotáži rakouským střelmistrem Wehrmachtu se přiklání další svědectví obyvatel domu z č.p. 139, ve kterém v době války žila i imobilní stará žena. Rodina řešila s vojáky jak evakuovat ochrnutou starou ženu a právě rakouský ženista jim pod výhrůžkou, že musí mlčet, sdělil, aby se sami

evakovali a starou ženu nechali doma, protože most do vzduchu nevyleti.

ZDROJ: WWW.MAPY.CZ

Vilémovský most v tomto období nebyl jediný takto ohrožený. Náložemi byla osazena většina klíčových mostů na Šluknovsku. Na železnici to byl např. most ve varnsdorfské ulici v Krásné Lípě nebo most na trati Jiříkov – Ebersbach, který byl nakonec vyhozen do povětří v poslední den války. Rychlým postupem přes Krušné hory odřízla Rudá armáda Německým vojákům postup na levém břehu Labe a tím se jim rozplynul plán o zajetí u spojenců. Možná i proto jim bylo zničení Vilémovského mostu v poslední den války již skutečnou marností. Pokud by k poškození mostu došlo, tak by po válce již zřejmě obnoven nebyl. Hraniční přechod do Sebnitz byl uzavřen a pro tři stanice by nemělo smysl most znovu stavět.

Pro zájemce o tuto tematiku mohou doporučit knihu Radka Andonova Z Lobendavy směr Praha, která pojednává právě o dubnových a květnových událostech roku 1945 v našich končinách.

Most neměl namále jen v roce 1945, ale dokonce už i v roce 1938. O říjnových událostech roku 1938 bude pojednávat článek až někdy v říjnu. Do té doby budeme příštím číslem opět pokračovat ve spolcích, které zde u nás ve Vilémově působily.

Ing. Martin Klinger

MÁME TU ČEST VÁS POZVAT NA SLAVNOSTNÍ

SVĚCENÍ OBNOVENÉ KŘÍŽOVÉ CESTY

V SOBOTU 28.5.2022
OD 15:00 HOD.

KONSEKRACE A PŘEDÁNÍ TÉTO SAKRÁLNÍ PAMÁTKY BUDE PROBÍHAT
V AREÁLU KOSTELA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE VE VILÉMOVĚ

VÁŽENÍ HOSTÉ:

| DÁRCI A PATRIOTI Z ŘAD VILÉMOVSKÝCH RODÁKŮ | MONS. ICLIC. MGR. MARTIN DAVÍDEK, GENERÁLNÍ VIKÁŘ, DIECÉZE LITOMĚŘICKÁ |
| R.D. THLIC. JACEK KOTISZ, VIKÁŘ, ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DOLNÍ POUSTEVNA, LOBENDAVA, MIKULÁŠOVICE A VILÉMOV |

HUDEBNÍ DOPROVOD V PODÁNÍ PATRIKA ENGLERA A VILÉMOVSKÉHO CHRÁMOVÉHO SBORU

OBEC VILÉMOV

FOTO: MGR. JITKA VEJRAŽKOVÁ

DEN MAMINEK

V neděli 8. května patřila vilémovská Lodovna zcela netradičně zejména ženám, našim maminkám. Dámský klub za podpory obce zde pro ně uspořádal tradiční oslavu svátku Dne matek.

FOTO: MGR. JITKA VEJRAŽKOVÁ

Krásné pásmo básniček, písniček a hudebního vystoupení si pro své maminky připravily děti z mateřské i základní školy. Maminkám přišel k jejich svátku popřát starosta naší obce. Jako poděkování za jejich péči a lásku každá z přítomných žen dostala růžičku.

FOTO: MGR. JITKA VEJRAŽKOVÁ

Dámy oslavily svůj den s grácií sobě vlastní. Debatovalo se, ochutnávaly připravené dobrotky, trochu se popíjelo a hodně se tančilo.

FOTO: MGR. JITKA VEJRAŽKOVÁ

Že se naše maminky umí bavit, se můžete přesvědčit na fotografiích z této podařené akce. Škoda jen, že nepřišlo i více maminek, které mají své děti teprve ve školce, nebo škole. Oslava svátku matek se týká i jich a věřím, že i ony, byť z mladší generace, by se pobavily, stejně dobře, jako my, mamky dříve narozené.

Gabriela Trojanová

FOTO: MGR. JITKA VEJRAŽKOVÁ

Mojí mamince...

Kdybych básníčkou byla, za dar života své „děkuji“ tisíce jazyky do všech veršů světa pro Tebe bych vsadila. Úsměv Tvůj do jarních květů na loukách rozkvetlých s ranní rosou, jako lék na duši bolavou bych nalila.

Pro oči malého dítěte Ty jediná vždy byla jsi vílou, bojovnice odvážná, malá Amazonka s nezdolnou silou. Pohlazením Tvým, jak kapkou živé vody, mizely obavy moje, duši zbloudilou na cestu trpělivě vracely Tvoje laskavé dlaně.

Vzpomínky na dětství, ty perličky růžové, na nit života navlékám, za všechny okamžiky s láskou prožité, vlasy do stříbra oblékám. Na pergamen zlatým písmem pro Tebe tisknu slova věčná, přísahám pravdu odvěkou, že láska mateřská je nekonečná...

#neviditelnabasnirka

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

JARNÍ MĚSÍCE V NAŠÍ SKOLCE

Krátce se ještě vracím k letošnímu obecnímu Masopustu, během kterého byla vyhlášena dražba masových výrobků. Ty posléze vydražila právě Obec Vilémov a částku věnovala naší mateřské škole. Díky tomuto daru děti získaly nové cvičební sestavy a pomůcky pro rozvoj pohybových dovedností.

Do akce „Uklidme Česko“ se zapojily i děti z MŠ, ale již s předstihem vzhledem k předpovědi počasí. Děti pomáhaly zejména s úklidem stráně vedle školní zahrady.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

V jarních měsících se děti více seznamují s přírodou a také výtvarné práce byly zaměřeny na vytváření, malbu květin a probouzení přírody. Za zmínku jistě stojí společné vyrábění „včelích úlů“ mladšími dětmi a louka s pampeliškami, kterou vytvořily starší děti. Během týdne, ve

kterém si děti upevňovaly poznatky o domácích zvířatech, se uskutečnila „návštěva“ živého králíčka. Děti z něho byly nadšené a tímto tématem byly motivovány i některé další činnosti. V polovině dubna byl zakončen kurz plavání, který navštěvovaly děti ze třídy Soviček. Děti poctivě spolupracovaly, vody se nebály a dokonce si pod bedlivým dohledem troufily i na kratší pobyt ve velkém bazénu.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Přípravu na Velikonoce si děti vždy velice užijí. Také tentokrát vysévaly osení, zdobily větvičky na zahradě i uvnitř budovy, učily se říkanky a koledy, vyráběly dekorace a hlavně hledaly nadílku od velikonočního zajíčka na školní zahradě.

Letos poprvé jsme s dětmi uspořádali vlastní dopolední školkové „Čarodějnice“. Děti, které chtěly, měly obličej vyzdobeny malbou (pavouci), některé měly i klobouk nebo převlek. S předem vyrobenou Čarodějnící jsme se vydali ke koupališti. Zde jsme si opékali vuřty a věnovali se různým pohybovým aktivitám. Tato nová akce se dětem velice líbila a chceme ji zopakovat i další rok.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Začátek května patří přípravám na Den matek a děti již pilně vyrábějí dárečky.

Eva Klingerová

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

PÁLENÍ ČARODĚJNIC

Noc z 30. dubna na 1. května se tradičně nazývá Filipojakubská. My tento lidový zvyk však známe spíše pod zažitéjším názvem „Pálení čarodějnic“.

I u nás ve Vilémově jsme čarodějnice letos upálili, a jak všichni doufáme, s nimi i vše špatné a nepotřebné.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

Čarodějný průvod se sešel u naší hasičárny, odkud se poté vydal ke sportovní hale. U sportovní haly pak na všechny příchozí čekala velká vatra a dvě menší ohniště na pozdější opékání buřtíků. Připraveno bylo i posezení a občerstvení.

Letos mohli přítomní vidět na této akci dvě malá překvapení. Po úvodním přivítání čarodějného průvodu, které zprostředkoval náš pan starosta, bylo možno

zhlédnout tanec čarodějnic, který si pro diváky připravily členky našeho dámského klubu.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

A jak již bylo napsáno výše, i čarodějnice byly upáleny. Jedna z nich letos přiletěla k vatře vzduchem na svém „prskokoštěti“. Jen na hranici se jí moc nechtělo, a tak jí naši páni hasiči museli pomoci. Po zapálení vatry pak následovala volná zábava, která pokračovala do pozdních večerních hodin.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

Počasí ten den přálo, účast byla hojná, všechny čarodějnice, čarodějové i přítomní se jistě dobře bavili.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

Děkujeme našim dobrovolným hasičům za přípravu občerstvení, výstavní vatru a samozřejmě i za odborný dozor.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

Tak s čarodějnicemi opět na viděnou za rok!

Gabriela Trojanová

FOTO: MATĚJ ADOLF

OSTATNÍ

Velikonoční tvoření

Na Zelený čtvrtek, 14. dubna 2022 odpoledne, proběhla v zatím nezrekonstruovaných prostorech budoucího kulturního domu Stará Jednička historicky první akce – Velikonoční tvoření. K naší radosti s dětmi dorazily nejen maminky a babičky, ale zavítalo za námi i pár tatínků.

FOTO: MATĚJ ADOLF

Na místě bylo možno vyzkoušet si pletení pomlázek. Vajíčka se barvila několika způsoby, od tradičního vaření v cibulových slupkách, přes klasické barvení v lahvích s barvami a octem, až po studené barvy, které děti s radostí nanášely na vajíčka ručičkami. K vidění a vyzkoušení bylo však i sofistikovanější malování kraslic voskem atd. Zkrátka nepřišel ani ten, kdo si chtěl vyrobit nějakou tu velikonoční dekoraci, malovalo se na sklo, a kdo měl chuť, mohl si připravit a rovnou ochutnat velikonoční pomazánku.

Děti se činily a jak se zdá, společně strávené sváteční odpoledne si řádně užily.

Tak za rok opět v předvelikonočním čase na viděnou.

Gabriela Trojanová

Uklidme Česko - Uklidme Vilémov

V sobotu 7. května jsme se s některými z vás sešli, abychom se opět zapojili do celostátně pořádané akce Uklidme Česko. Původní termín byl stanoven na 2. dubna, ale jak říká jedno přísloví: „Člověk míní, život mění“. Z důvodu nepříznivého počasí jsme akci odložili a dobře jsme udělali, protože počasí květnového víkendu se vydařilo na výbornou.

Výsledek akce, pracovně nazvané „Uklidme Česko – Uklidme Vilémov“, byl více než potěšující. Celkem se za sobotní dopoledne nashromáždil celý kontejner komunálního odpadu. Našlo se například torzo lednice, plastové lehátko, tradiční pneumatiky, petlahve, plechovky, a dokonce i sekačka na trávu a samozřejmě spousta dalšího nepořádku. Původci odpadu jsou při své lenosti a nepořádnosti vynalézaví.

O to víc děkujeme vám všem, kteří jste přispěli (a přispíváte) k čistějšímu a hezčímu Vilémovu. Velice si vaší pomoci vážíme.

Zdeněk Černý a Gabriela Trojanová

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Zápis prvňáčků

11. duben byl pro naše předškoláčky svátečním dnem plným napětí, radosti a očekávání. Ve škole pro ně byly připravené zábavné úkoly, které ukázaly, jak jsou na školu děti připravené. Všechny děti úkoly zvládly a zvláště u kresby si některé daly velmi záležet. Mezi jednotlivými úkoly se děti i rodiče mohli posilnit dobrotami, které nachystala naše paní školnice a po nutných formalitách se s dětmi rozloučila paní ředitelka dárečkem a pamětním listem.

Ještě, než děti přijdou do školy, mají spoustu času na procvičování toho, co jim velmi napomáhá snadnému učení se čtení, psaní. Dnešní doba virtuální komunikace velmi ubližuje rozvoji řeči. Mluvte s dětmi, čtěte a vyprávějte jim pohádky, rytmičujte s nimi, zpívejte. Jen tak může být dítě schopné vnímat řeč a jazyk. Tvořte s nimi, stříhejte, hýbejte se, cvičte. Dnešní děti se mnohdy vyhýbají pohybu. A přitom pohyb (zvláště pak jemná motorika) jde ruku v ruce s řečí.

Vážení rodiče, milé děti, budeme se těšit na spolupráci.

Mgr. Bc. Zdenka Tomagová, ředitelka školy

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV